

58.
Kolme

Uutta hengellistä

W i r t t ä,

Ensimmäinen :

D! minun Jumalan! mitäs
Sä ajattelet, 2c.

Toinen :

D! sitä onnettomuutta, 2c.

Kolmas :

Veljet, Sisaret kaikki, kuin
tästä olemme, 2c.

Präntätty tänä vuonna.

Ensimäinen:

B. 1.

S! minun Jumalan! mitä sä ajattelet,
Tästä mun weisustan, jota nyt laulelen. Ah!
sallinetkos sinä, o! suuri Jumala, Ett awan
suuni minä ja weisull walitan.

2. Voi minun sydändäni, koston ajatte-
len Mun endist elämäni, ja muistu mielehen
Jumalan sanan saarna, jonga me kuulimme,
Ja myös se hywä rauha, jos ennen elimme.

3. Me olem unhohtanet sen kaiken hywy-
den, Kuin meit' on noudattanut, ain' pyh-
tän pyhyden Saarnat ja Kirkko-psalmit,
jo ihe Raamattu Meill' kaikill' olit wal-
mit kuluman laitettu.

4. Jo lapsudesta kohta on armo aljettu,
Ja wanhutehen saakka ain' meillen tarjot-
tu, Sill' koska ulostulim äitimme kohdusta
Ja vielä heikot olim, niin me jo Rastesa.

5. Sen pyhän liiton armon olemme saa-
nehet, Udamin saastaisuden pois pääldäm
heittänet, Luwannet puolestamme; wanno-
tulla walalla, Ett' kaikest woimastamme
seurata Jesusta.

6. Waan niinkuin heikko liha ei taida seisoa, Kuin se Wanhurskas Pyhä on meidän waatiwa, Niin uudisturen armo sen päällen seurawa, Meild' kaikild' saada taitan Jesuren pöydällä.

7. Laki on ulostullut täydesä woimasa, Ja aina ilmi ollut, myös meidän seasat: Se ilmoittapi meillen wiha ja rangastus, Ja saatta synnin tundoon, elämän parannus.

8. Evangeliumin sanan ihana ilmoitus, Myös usiasti kuullan, ja armon lupaus, Kuin meillen rauhan saarna ja uskon uudista, Eikä Lain saarnan anna meit' perät kulutta.

9. Siis wanhat ijälliset mailman päiwistä, Jo tosin kyllän saanet, ja hänen iloista; Rukoilkat wirjästi, ettet te erhehdhis Herrasta Jesuresta, ja Taiwan toiwosta.

10. Se nuori kaunis kansa, nuoruden aamulla, Undakat teitä löytä manna kokomasta, Älkät myös odottaako puolipäiwän salka, Kuin manna poijessula pahuden helteestä.

11. Jos neljätöistä vuotta olette palvellet Mailman Labanita, ja händä seuranet, Joutukat, kiiruhtakat kans pyhän Jacobin, Ja perät unhohtakat palvelus Labanin.

12. Yhteinen kansa, kaikki te nuoret wanhain kans, Riitosta, rukousta hartast harjoitakat; Muutoin ei sowi tulla yhdengän taiwasen, Kuin ei täs tahdo olla seuraja Jesuren.

Toinen:

W. K. D Jesu Christe wiatoin, 2c.

Nf. 387.

S! sitä onnettomutta, Kuin näin HERR-
ran armo tuhlatan, Jota hän meillen tari-
ke, Koska sen synnix nautike.

2. Kuin HERRan luotui päiviä, Sab-
bathi ja myös Jublia, Synneisä suuris
wietetän, Ja pahennuxet saatetan.

3. Joit' hän on meille säättännyt, Ja
armostansa andanut, Ett' silloin muista
muinaiset, Ne rikon synnit hirmuiset.

4. Waan se on toisin muutettu, Ja syn-
nin päivär salattu, Sill' tehdän syndi enäm-
min, Kuin muina päivin muutammin.

5. Silloin pahat kaikki kokowat, Ja hei-
dän joukkons joutuwat, Joilla on synnin
palwelus Ja kaikkalainen saastaisuus.

6. Siinä kiukutan ja kiroilan, Suowu-
tan, niin myös tapellan, Jos joku heitä
nuhtelis, Sen pääll he kohta karkaisis.

7. Jos joku päivän alusa, On elän
HERRan pelwosa, Jo tosin ehto puolella,
Hän syndiin ihens kiiruhta.

8. Moni tiennyt kyll' on lapsudest, Su-
malan wihan uhkaurer, Waan wäähä niitä
wältännyt, Ja isiänsä säästännyt.

9. Min' walmis pahat täyttämän, Syn-
distä seura pitämän, Ei ajatellen ensingän,
Palkka kuin seura synnin pääll.

10. Mond' kaunist saarna Paimenden,
julki tuotu kansallen, Waan ei ole niitä
toteltu, Eik' opiremmet oteltu.

11. Se Niinwein kaunis kaupungi, Jos
oli paljon syndisi, Kost' Sona kerran ai-
noast, Heill saarnais HERRan uhkaust.

12. Niin he katuman kiiruhdit, Ja HER-
ran tygö jouduhtit, Kans wältit wihan
ansaitun, Ja rangaišturen uhkatun.

13. Kuing' sullen käynen Suomen maa,
Kuin sanan aina kuulla saa, Etkö sä pelkä
kostoja, Ja HERRan armon loppua.

14. Jo alkoi aika näkyä, Solla hän
tahdoi rangaista, Waan heitti helpon kui-
tengi, Odottain ongo katuwi.

15. Waan kuin ei kuulu katumust, Eik'
tule harrast rukoust, Niin vielä wiha
wiimeingi, Ansaitan aina kowembi.

16. Sillä sen kaikki tietäisit, Ettei hän
säästä syndisit, Ne ajallisest rangaištan, Ja
ijäisesti waiwatan.

17. Waan joka katu syndinsä, Ja tun-
de pahat tegonsa, Ei se HERRalda hyljä-
tä, Waan taiwan koton korjatan.

18. Niinkuin teki se Davidi, Sollen jo
armo annettin, Ja ristin päälle Ryöwäri,
Soll' Paradisi luvattin.

19. Siis hyvä tehdä pyytäkäm, Jesust
ain' auzem huutakäm, Joka on armon an-
daja, Ja palkan oikia jakaja.

20. Ett' me sen hyvän saissimme, Ja
pahan wälttä woissimme, Johon meill' ar-
mo lainatkon, Jesus se kaikkein sowindo.

Sää-Weisu.

Weljet, fisaret kaikki, fuin täsä olemme,
Ja tähän seuraan ratki kokoon tulimme,
Tain pidon kaunisturer', wiettämän tämä
hetki, Myös niiden huwiturer', jott' tämän
walmisti.

2. Waan ensin muistakamme, sen pöy-
dän HERran pääll, Kuin nämät lahjat
meillen armostas annoi tääll, Waan millä
uskalluxen me niiden tygö kähme, Ellemme
huokaurer' johdata mieleemme.

3. Hän rawiwe kaikki myös luondokap-
palet, Ne kaikin halwimmattin, pojil myös
karnehen, Suloisest suojon anda, Eit' y-
lönanna heitä, Koff he myös owat totta
hänen kätensä töitä.

4. Waan hän on meitä luonut järjen
ja toimen kans, Kielen ja äänen suonut,
että hänen lahjojans Kiitorella wastanot-
ta, nautita kohtullisest, Ja händä kunnio-
ittaa aina armojens edest.

5. Milläs me eroitamme luoduista hal-
wimist, Them ja ilmoitamme luodomme
järjellist, Sollei rukourilla, menoill toimel-
lisill, Röyrällä käytörillä, weisuill hen-
gellisill.

6. Jos ei taas ääni pauha, juur kaik-
kein tykönä, Ja kieli taida laula kirjoitus-
weisuja, Kuin sielun, hengen woima sen

päälle työtä teke, Niin ääni kaunist soiva,
ei paljon merkise.

7. Ei Herra sitä kato, kuinga sanat kuu-
luvat, Eikä ainoastans tahdo meidän äänen
pauhinat, Waan sanan voima saakon, ja
ääni liikuttakon, Sydämet herättäkön, har-
taseen kiitoreen.

8. Että sydän sytytetty kiitoren halusta,
Ja mieli liikutettu hartauden woimasta, Ain'
ylizekäh kaisen suun, kielen selityksen, Ja
äänen toimituksen wälewäst woitaisi.

9. Kukin on kuulla saanut Jumalan sa-
nasta, Sokainen myös sen tiennyt jo ruoka-
luguista, Ettem me koskan söisi ylönpaldisu-
des, Ja watsam palvelisi, hekuman wärhydes.

10. Niin ettei turmelluxi terweys tulisi,
Kuin ruumin jäsenillä, luonnostans olisi,
Jos se niin tapahtupi pääll tunnon ilmoi-
turen, Niin se myös myötäns tuopi kowan
rangaituren.

11. Niin myös pidon tämän owat wal-
mistanet, Ja jälken wanhan tawan, wie-
raita kuzunet, Muistori kuin on nähnyt,
ruuminsa hedelmästä, Sen kuin nyt täs on
tehnyt Awio-rakennusta.

12. Ei hekän sitä soisi, että joku pahennus,
Kuin murhen heillen toisi, wieraild tapahduis,
Sen ihe kukin taita hymmärtäikestänsä, So-
kainen myös sen tietä, juur kohdastansa.

13. Waikka se tapahtupi täällä kyllä
ustast, Kuin ruumis kyllän saapi, ja ruoka
runsaahast, Niin pahat pahennuret jo silloin
wallall owat Riidat ja kirouret myös ylös
nousewat.

14. Sentähden Jumalalda hää-päiwär
hyljätän, Ja Kaikkiwaldialda myös ylö-
kastotan, Ne huokauzet, kuin niisä edestuo-
dan Ja kaikki palweluxet keltottomax tehdän.

15. Sentähden kaunihisti ja niinkuin
Christityt, Jolla raitihisti pitäkän häitä
nyt, Että HERRa lepyisesti kaksosi meidän
päällem, Ja meidän huokauzen kelpaisi
hänellen.

16. Ja nämät nuoret ratki, joidenga
muistori Tai merkillinen hetki on tullut
tehdyri, Myös saisit siunauxen, onnen ja me-
nestyksen, Tai olkon toivoturem, ja suokon
Jumala!

17. Illoiset ikäpäiwät HERRa heill' an-
dakon, Edut ja lahjat hywät armostans lai-
natkon, Että he iloisit Alwio-onnestansa,
Laidolla riemuikisit toinen toifestansa.

18. Kaiken wihamiesten neuwot heitä
käykön ohisen, Mahansuopain myös toiwot
heill' tulkon hywäri, Tai Liiton HERRa
suuri sen kyllä tehdä taita, Hänen Enge-
leins juuri palweluxen kautta.

19. Jumala Pyhä Hengi myös heitä hal-
litkon, Koko myös elämängin wioista war-
jellkon, Että he eläisit pyhydes ja puhtau-
des, Skänäns kuin seisoiwat sinun kaswo-
jes edes.

20. O HERRa! heidän anna pelwosas
pyhä, Ja kärsiwäisest aina sun tahtoos
tytä, Että he tain saädyn alla sinua pal-
welisit, Ja sinull Pyhä HERRa kiitosta
weisaisit.